

OP DE
VLUCHT

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

Op de vlucht

De Fontein

Proloog

Sacramento, Californië, zaterdag 10 december, 23.15 uur

Mooi. Ze begon wakker te worden. *Dat heeft lang genoeg geduurd.*

Hij nam een haal van zijn sigaret en blies de rook in haar gezicht. Dat had een hoestbui tot gevolg en tegen de tijd dat ze was gekalmeerd waren haar donkere ogen geopend en keek ze naar hem op.

Ze was bang. Dat vond hij fijn. Hij keek glimlachend op haar neer. Ze waren altijd bang en dat vond hij altijd fijn.

Hij leunde achterover in zijn stoel en keek toe terwijl ze met haar boeien worstelde. Dat deden ze ook altijd. Maar ze kwamen nooit los. Hij kon heel goed knopen leggen. Dat was een van zijn grootste talenten.

Hij wachtte tot ze het had opgegeven, tot haar blik op zijn gezicht bleef rusten en de herkenning begon te dagen. 'Jij,' fluisterde ze. 'Van het wegrestaurant.'

'Ja,' stemde hij in. Van het verlopen wegrestaurant aan de rand van Portland. Haar naar zijn huis brengen was een lastige klus geweest. Ze nam zo veel meer ruimte in beslag dan hij had gedacht. Ze was voluptueuzer dan de meeste van de gasten die hij mee naar huis nam. Dat zou een aardige verandering zijn.

Ze rukte weer aan haar boeien, niet meer dan een symbolisch gebaar. Haar lippen trilden. 'Waar zijn mijn kleren?'

'Verbrand.'

'Waarom?'

Hij ging staan en trok langzaam aan zijn stropdas, zich bewust van het feit dat ze elke beweging van hem volgde. 'Omdat je ze niet meer nodig zult hebben.'

Ze schudde haar hoofd, terecht ongerust. 'Waarom doe je dit?'

Hij knoopte zijn overhemd los terwijl haar blik door het vertrek schoot, op zoek naar hulp. Op zoek naar ontsnapping. Die zou er niet

komen. Hij pakte haar hand die hij aan het hoofdeinde had vastgebonden en ging met zijn duim over haar linkerringvinger. Hij volgde de moet die alles was wat nog herinnerde aan haar trouwgeloften.

‘Weet hij dat je weg bent?’ vroeg hij zacht.

Haar ogen schoten naar haar ringvinger en ze probeerde haar hand weg te trekken, maar dat ging uiteraard niet. Ze knikte langzaam.

‘Heeft hij je laten gaan?’

Opnieuw een knik, maar haar ogen keken weg. Hij kneep hard genoeg in haar hand om haar even naar adem te doen snakken. ‘Niet tegen me líégen, Miriam.’

Hij was verrast toen haar ogen plotseling fonkelden van woede. ‘Zo heet ik niet,’ bracht ze uit. ‘Ik heet Eileen.’

‘Volgens het medaillon is het Miriam.’ Hij hield het hartvormige zilveren sieraad omhoog, liet het tussen hen in bungelen en keek hoe het glansde in het zachte licht van het bedlampje. Hij liet het heen en weer zwaaien, als het horloge van een hypnotiseur. ‘Heb je het gestolen?’

Ze slikte moeizaam, even gefascineerd door het heen en weer zwaaiende medaillon. Toen verstrakte haar gezicht. ‘Nee.’

‘In dat geval, als het van jou is, dan ben jij Miriam.’

Ze sloot haar ogen. ‘Nee, zo heet ik niet.’

Het deed er op dat moment niet echt toe, maar haar kleine vertoon van woede intrigeerde hem. ‘Wie is Miriam dan?’

Er biggelde een traan over haar wang. ‘Dat is wie ik vroeger was.’

‘Aha. Dus je echtgenoot is op zoek naar Miriam. Niet naar Eileen.’

Ze perste haar lippen op elkaar, waarmee ze hem het antwoord op zijn vraag gaf.

Mooi. Hij had er zich niet vreselijk druk om gemaakt of iemand haar zou opsporen. De vrouw maakte een eenzame, opgejaagde indruk, alsof ze altijd achteromkeek. Alsof ze zich verstopte. Dat kwam hem prima uit.

Hij ging met zijn duim over het medaillon, voelde de randjes van het gegraveerde *Miriam* op de achterkant en ging toen over het symbool aan de voorkant. ‘Een olijfboom, twee knielende kinderen, allemaal beschermd door deze prachtige uitgestrekte engelenvleugels.’ Ze kromp ineen bij het woord ‘beschermd’. Als het een talisman was, dan was het een knap waardeloze. Het had haar zeker niet beschermd. ‘Wat wil het zeggen?’

Opnieuw verstrakte haar gezicht en ze wendde haar blik af. Hij pakte haar kin beet en rukte haar hoofd terug. 'Negeer me niet,' waarschuwde hij.

Ze kneep haar ogen stijf dicht, dus bedekte hij haar mond en kneep haar neus dicht. 'Kijk naar me,' snauwde hij. Alle fascinatie voor haar was verdwenen. Hij was weer kwaad, en zo hoorde het ook te zijn. Haar ogen schoten open, doodsbang, en ze begon te worstelen om zich te bevrijden. Hij haalde haar hand weg en liet haar ademen. Hij glimlachte bij haar wanhopige snakken naar lucht.

Hij pakte opnieuw haar kin, veel harder dit keer. 'Zeg dat het je spijt, Miriam.' Hij schudde haar hard. 'Zeg sorry.'

Ze hield koppig haar lippen op elkaar.

Zijn mondhoeken krulden. Uitstekend. Hij zou haar dwingen het te zeggen voor hij klaar was en hij zou van elk moment van die inspanning genieten. Want vroeg of laat zeiden ze het altijd.

Meestal terwijl ze hem smeekten hen te laten sterven.

I

Sacramento, donderdag 16 februari, 20.15 uur

‘Daisy?’

Daisy Dawson schrok toen Trish haar met haar vinger in de bovenarm prikte. ‘Wat?’ vroeg ze, terwijl ze heel goed wist dat ze was afgeleid. Ze richtte haar aandacht weer op haar vriendin, die met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht midden op het trottoir was blijven staan. ‘Sorry. Wat zei je?’

Trish fronste haar voorhoofd. ‘Wat is er vanavond met je aan de hand? Je bent gespannen. Is dat vanwege Gus? Moet ik Rosemary bellen?’

Daisy rolde met haar schouders in een poging de spanning in haar spieren te verminderen. Het ontspande haar net zomin als het de kriebel in haar nek wegnam. Want iemand hield haar in de gaten. Volgde haar.

Weer. *Hartelijk bedankt dat je je aan je woord houdt, papa*, dacht ze bitter. Ze leefde in de veronderstelling dat ze een afspraak hadden. Ze had gedacht dat hij haar vertrouwde. Ze had het bij het verkeerde eind. *Weer*. Ze wilde schreeuwen, tekeergaan. Ze wilde hem nu, op dit moment, bellen en tegen hem zeggen dat hij zich verdomme niet met haar leven moest bemoeien.

Haar boosheid zakte toen een ruwe, natte tong aan haar vingers likte. Ze stak afwezig haar hand in de hondentas die kruiselings als een draagdoek voor haar lichaam hing en krabde achter de enorme, vleugelachtige oren van Brutus. ‘Stil maar, meisje,’ zei ze zacht en de hond werd onmiddellijk rustig. ‘Het is goed.’ *Het gaat goed met mij*. Wat niet helemaal waar was, niet dat Brutus haar zou geloven trouwens.

Het hondje voelde het wanneer ze doordraaide, wist wanneer ze op het randje balanceerde en deed dan waarvoor het was getraind –

Daisy afleiden voor het doordraaien uitmondde in een totale zenuw-inzinking. Ze haalde diep adem en produceerde omwille van Trish een gespannen glimlach. 'Nee, laat Rosemary gewoon naar huis gaan naar haar gezin. Dat heeft ze verdiend.'

Want die avond was voor hen allemaal zwaar geweest, speciaal voor Rosemary.

Trish kreeg opnieuw tranen in haar ogen en ze probeerde niet die te verbergen. Ze waren maar met z'n tweeën en Trish wist dat ze tegenover Daisy niet hoefde te doen alsof. 'Arme Gus.'

'Ja.' Daisy liet één hand op Brutus liggen en hief de andere om de tranen van het gezicht van Trish te vegen. 'Ik denk dat hij het verlies van zijn vrouw gewoon niet aankon.'

'Misschien wilde hij dat ook niet,' fluisterde Trish.

'Ik weet het niet. Misschien heb je gelijk.' Het enige wat Daisy wel wist, was dat de dood van de man door alcoholvergiftiging hard was aangekomen bij Rosemary. Hun begeleider zo in tranen te zien toen ze hun vertelde van het overlijden van Gus had Daisy geschokt en haar een hulpeloos gevoel gegeven. Daisy haatte het om zich hulpeloos te voelen.

Trish beet op haar lip. 'Hij was vijftien jaar nuchter, DD. Vijftien jaar. Hij was nota bene begeleider. Hij was Rosemary's begeleider. Hoe kunnen wij dan verwachten dat –'

Daisy legde haar het zwijgen op door een vinger tegen Trish' mond te leggen. 'Hou op. Je mag jezelf niet vergelijken met Gus of met iemand anders. Hij had verdriet. Zijn vrouw was dood. Ze waren vijftig jaar getrouwd. Je zei het net zelf – misschien wilde hij wel dood. Misschien was dit gewoon zijn manier.'

Trish knikte beverig. 'Ik weet het.' Ze rechtte haar rug en veegde met haar mouw langs haar ogen. 'Je hebt gelijk.'

Daisy sloeg een arm om haar heen. 'Ik heb meestal gelijk.'

Trish snoof. 'Dat zou je wel willen.'

Daisy lachte. 'Als ik zei dat we toe zijn aan een hot fudge sundae met extra nootjes, zou ik dan gelijk hebben?'

'Ja, maar dat stond al vast. We nemen altijd een sundae na een bijeenkomst.'

Daisy haakte haar arm in die van Trish en ze begonnen in de richting van het tentje te lopen waar hun sundaes op hen wachtten. 'Wat zei je eerder ook alweer?'

‘O. Ik wilde weten of je dit weekend nog vrijwilliger bent bij de dierenwinkel.’

‘Jazeker.’ Daisy keek glimlachend op naar Trish, die bijna vijftien centimeter langer was. ‘Wil je vrijwilligerswerk doen of wil je adopteren?’

‘Adopteren?’ Trish zei het meer als een vraag. ‘Ik zat aan een kat te denken. Iets om bij thuis te komen, maar niet iets wat ik moet uitlaten. Niet met mijn belachelijke werktijden.’

‘Ik vind dat een geweldig idee. Dat vindt Brutus ook, hè, meisje?’ Brutus stak haar kop uit de draagtas die ook dienstdeed als Daisy’s handtas. Haar tong hing op een allerliefste manier uit haar bek. ‘Zie je wel? Ze zegt ja.’

Trish lachte. ‘Natuurlijk zegt ze ja. Maar ze is bevooroordeeld. Ze komt zelf uit het asiel. Je hebt echt mazzel gehad dat je een chionpup hebt gevonden in het asiel. Ze is toch een chion, hè? Ik heb een kruising tussen een papillon en een chihuahua opgezocht. In het artikel werden ze zo genoemd.’

‘Sommige mensen noemen ze papihuahua’s,’ zei Daisy. Maar wat voor ras Brutus ook was, ze was perfect en noodzakelijk. ‘Mijn vader heeft haar gevonden toen ik in het afkickcentrum zat. Een van de therapeuten had een hulphond die hem hielp zijn angsten onder controle te houden en dat hielp hem weer om van de drank af te blijven. Papa ging op zoek naar een hond die getraind kon worden om hetzelfde voor mij te doen zodra ik daar weg mocht. Ze was de kleinste van het nest. Dat is de reden dat ik haar Brutus heb genoemd. Ze was zo klein dat ik vond dat ze alle hulp kon gebruiken die ze maar kon krijgen.’

‘Ik vroeg me al af waarom ze zo heet. Al lijkt ze meer op Gizmo, vind ik.’

Daisy lachte. Met haar grote vleermuisoren leek Brutus inderdaad op het wezentje uit *Gremlins*. ‘Dat doet ze zeker. Dat wil zeggen, voordat de gremlins kwaadaardig werden. Mijn zus Julie stelde voor haar Gizmo te noemen toen mijn vader met haar thuiskwam.’

‘Als ik een hondje vond dat zo klein en zo lief was, dan zou ik nog eens na moeten denken over een kat, maar ik kan een hond niet meenemen naar mijn werk.’

‘Nou, niet waar je nu werkt, nee. En daar moet verandering in komen,’ zei Daisy vastbesloten. ‘Ik zou niet in een bar kunnen werken. Het is niet eerlijk tegenover jezelf, Trish.’

‘Ik weet het. Ik ben op zoek. Ik heb overal sollicitaties lopen. Maar het gaat er niet alleen om dat er overal drank is. Het gaat ook om die zatte, grijpgrage eikels die niet weten wat nee betekent. Ik heb echt de pest aan die gasten.’

Daisy fronste haar voorhoofd. ‘Valt iemand je lastig?’

‘Niet echt. Er was vandaag een vent die... ruzie zocht. Hij wilde gewoon niet luisteren. Ik hield op met aardig doen toen hij “per ongeluk” met zijn hand over mijn achterste ging. Ik zei tegen hem dat ik hem eruit zou laten gooien. Toen werd hij gemeen en begon me uit te schelden. Echt een fijne vent, weet je wel.’

Daisy rolde met haar ogen. ‘O, ik ken ze.’ Want haar medepresentator bij het radiostation was er ook zo een.

Trish keek bedenkelijk. ‘Valt Tad je weer lastig?’

Daisy haalde haar schouders op. Trish was de enige die ze over die slijmbal van een Tad had verteld. ‘Het oude liedje. Kleine pesterijen met de bedoeling me uit mijn concentratie te halen. Ik kan Tad wel aan, voorlopig in ieder geval. Als het zover komt dat me dat niet meer lukt, dan rapporteer ik hem. Heb jij die vent die je lastigviel aangegeven?’

‘Ja. Ik moest wel. Mijn manager heeft hem er uiteindelijk uit gezet. Die vent bleef me maar voeren, probeerde een reactie uit te lokken. Normaal gesproken laat ik dat van me af glijden, maar ik was al gespannen. Ik had vanochtend een zwaar examen en ik weet niet goed hoe ik het heb gemaakt.’

‘Ik zal je helpen vacatures te zoeken wanneer ik zaterdag klaar ben met mijn vrijwilligerswerk bij de dierenwinkel.’ Een nieuwe baan voor Trish hoefde niet iets permanents te zijn, als het maar niet in een bar was. Zodra ze klaar was met haar opleiding tot tandartsassistente zou ze een goede baan kunnen vinden. ‘Ik heb er bij het radiostation naar gevraagd, maar ze nemen op dit moment geen mensen aan.’

Dat deed Daisy inwendig ineenkrimpen, want ze was zich er goed van bewust dat ze alleen maar was aangenomen omdat haar baas en haar vader oude vrienden waren. Dat was iets wat Tad haar nooit liet vergeten. Dat was ook de reden dat ze hem nog niet had gerapporteerd. Ze wilde hem niet nog meer munitie bezorgen.

‘Ik waardeer het dat je het hebt gevraagd,’ zei Trish. ‘Ik zal –’

Daisy bleef opnieuw abrupt staan toen ze een geluid achter hen hoorde. Het was geschuifel, het geschraap van een schoen op beton.

Toen ze een snelle blik over haar schouder wierp zag ze een man met een honkbalpet die een steeg in dook.

Trish stond haar opnieuw fronsend aan te kijken. 'Wat is er aan de hand?'

Daisy liet haar stem dalen tot nauwelijks meer dan gefluister. 'Mijn vader laat me weer volgen. Ik kan die vent achter ons horen.'

Trish' frons werd dieper. 'Weer?'

'Ja,' zei Daisy op grimmige toon. 'Hij had een vent aangenomen om me te volgen toen ik afgelopen zomer door Europa trok. Daar was ik zo pissig over dat ik eerder ben teruggekomen en mijn vader en ik hebben er ruzie over gemaakt. Hij beloofde dat hij me dat nooit meer zou aandoen, maar ik vermoed dat hij me uiteindelijk toch niet vertrouwt.'

'Heeft hij je laten volgen?' vroeg Trish verbijsterd. 'Waarom?'

'Hij was bang dat ik weer zou gaan drinken. Dat zei hij tenminste.' Daisy had nog steeds haar twijfels en ze vermoedde dat het meer te maken had met het onvermogen van haar vader om te breken met een leven vol achterdocht. Dat was de dood geworden van haar zus. *Het is bijna mijn dood geworden.* Het had haar in ieder geval beroofd van wat er resteerde van haar jeugd. Ze was niet van plan haar leven erdoor te laten ruïneren, hoe goed haar vaders bedoelingen ook mochten zijn geweest.

Trish trok een gezicht. 'Tamelijk ironisch, gezien het feit dat die vent je volgt vanaf een bijeenkomst van de AA. Weet je wie het is?'

Daisy sloeg haar ogen ten hemel. 'Ja. Het is onze vroegere knecht van de boerderij, Jacob. We zijn samen opgegroeid. Hij is zo'n beetje de broer die ik nooit heb gehad, maar ik ga hem toch op zijn lazer geven.' Dat had ze ook gedaan toen ze hem betrapte terwijl hij in een duister steegje in Parijs op de loer stond, net zoals hij nu deed.

Trish' lippen trilden. 'Mag ik kijken? Mijn kabel-tv is al twee maanden afgesloten.' Ze vertrok opnieuw haar gezicht. 'Die kabelmensen willen blijkbaar graag worden betaald.'

Daisy klopte haar meelevend op de schouder. Trish kon maar net overleven op wat ze in de bar verdiende. 'Ga naar het eethuis en doe onze bestelling. Ik zie je daar.'

Trish schudde haar hoofd. 'Het kan me niet schelen of het je vriend is. Ik laat je niet alleen.'

'Niets aan de hand. Jacob is zo mak als een lammetje. Een lammetje

van 1 meter 90 en honderd kilo. Echt, hij doet geen vlieg kwaad. Ga nou maar. Ik zie je daar over een paar minuten.'

Daisy overwoog even om de confrontatie met Jacob in de steeg aan te gaan, maar uit ergernis liep ze dezelfde kant op als Trish had gedaan en schoot toen snel een ander steegje in. Omdat hij haar weer had gevolgd verdiende Jacob het dat het hem dun door de broek liep. Hij had haar beloofd haar haar eigen leven te laten leiden, net zoals haar vader had gedaan.

Ze knarste met haar tanden. *Dat ze allebei doodvallen. Ze was geen kind meer. Ik heb de kans niet gehad om er een te zijn. Ze was vijftwintig, leefde zelfstandig en dat ging prima, helemaal alleen. Nou ja, niet alleen, maar met de steun van mensen die ze daar zelf voor had uitgekozen.*

Ze hoorde Jacobs voetstappen een paar seconden voor hij langsliep. Ze schoot de steeg uit, greep hem bij zijn gewatteerde jas en rukte hem achteruit. Hij draaide zich verrast om. De klep van zijn pet verborg zijn gezicht.

'De Giants?' spotte ze. 'Is dat de beste vermomming die je kon bedenken? Dacht je dat ik je niet zou zien omdat je een pet van de Giants op je hoofd hebt?' Want Jacob zou nog liever doodvallen dan wat dan ook van de Giants te dragen. Ze waren allebei fans van Oakland.

Ze stak haar hand uit en trok de pet van zijn hoofd. Pas een miliseconde later drong tot haar door dat ze niet ver genoeg omhoog had moeten reiken. Hij was te klein.

Want het was Jacob niet.

Ze deed een stap achteruit, de adem stakte haar in de keel en haar hartslag schoot onmiddellijk omhoog terwijl de man woedend naar haar keek. Zijn donkere ogen waren nauwelijks zichtbaar achter de nylonkous die zijn gezicht bedekte en zijn trekken verwrong.

Ze draaide zich om met de bedoeling weg te rennen, maar het was al te laat. Hij sloeg zijn arm om haar keel en trok haar omhoog op haar tenen, zodat hij haar de adem afsneed. Haar handen gingen instinctief naar zijn armen om te proberen haar nagels in zijn vlees te drukken, maar het jack was te dik gevoerd. Ze raakte in paniek toen er zwarte vlekken voor haar ogen begonnen te dansen.

En toen werd koud staal tegen haar slaap gedrukt en sleurde hij haar de steeg in waar ze hem had staan opwachten. 'Je zult spijt krijgen

dat je dat hebt gedaan,' zei hij schor in haar oor. 'Je zult me om vergiffenis smeken voor ik klaar ben. Dat doen ze allemaal.'

Een scherp geblaf drong door de mist in haar brein. *Brutus*.

Haar paniek verdween als bij toverslag, haar concentratie keerde terug terwijl haar spiergeheugen het overnam en ze in haar hoofd haar vaders stem hoorde die haar aanwijzingen gaf.

Ze liet de arm van de man los, draaide haar bovenlichaam om zo veel mogelijk momentum te verkrijgen voor ze haar elleboog in zijn maag ramde. Ze hoorde een verraste kreet, haalde diep adem en greep de pink van de hand met het pistool en rukte die naar achteren. Ze dook onder zijn arm, greep zijn hand, waarbij ze haar duim in het vlezige deel tussen duim en wijsvinger perste zoals haar vader haar had geleerd. Ze negeerde zijn kreet van pijn en duwde met haar vrije hand het pistool weg.

Toen rende ze weg. Ze had net genoeg lucht binnengezogen om te gillen toen hij haar weer te pakken kreeg. Hij bedekte haar mond met zijn hand voor hij haar tegen zijn borst trok en terug sleurde de steeg in.

'Née, née, née.' Ze probeerde de woorden te schreeuwen, maar ze klonken te gedempt om te worden gehoord. Ze probeerde achteruit tegen zijn knieën te trappen, maar hij was sterker dan zij en ze vond nergens houvast.

Brutus bleef blaffen, maar er kwam niemand. Niemand hoorde het.

Hij duwde haar hard. Ze kwam met haar rug tegen de bakstenen muur terecht en alle lucht werd uit haar longen geperst. Hij boog zich in haar persoonlijke ruimte en drukte zijn onderarm opnieuw tegen haar keel zodat ze geen lucht kon krijgen.

'Je bent veel te lastig,' siste hij. Hij zette het pistool tegen haar hoofd, maar keek toen geïrriteerd om zich heen. 'Waar is die kuthond?' Zijn blik viel op de draagtas van Brutus, die ze nog steeds om haar lichaam had hangen. 'O, jesus christus,' mompelde hij. Hij leek te verstijven terwijl hij zijn wapen op haar tas richtte.

Brutus. 'Nee.' Ze greep een handvol van de stof bij zijn keel en rukte hem met al haar kracht naar voren. Zijn hand verschoof en het pistool ging af met een doffe plof. *Geluiddemper*, dacht ze terwijl stukjes steen op haar hoofd regenden. *Brutus*. Maar haar hond was nog steeds aan het blaffen. Daisy bracht met de moed der wanhoop haar knie scherp omhoog en raakte de man in zijn kruis.

Ze kon zijn gevloek nauwelijks horen boven het bonken van haar hart. Ze duwde hem weg en rende naar de straat. Naar veiligheid.

‘Daisy? O, mijn god, Daisy!’ Plotseling was Trish daar en ze legde haar handen om Daisy’s gezicht. ‘Wat is er gebeurd? O, mijn god. Je hals. Die ziet rood.’

‘Overvaller,’ hijgde Daisy en ze zakte op haar knieën. ‘Hij wilde Brutus doodschieten.’ Haar hond stak zijn kop uit de tas en begon Daisy’s nog steeds gebalde vuist te likken.

Maar de man had niet geprobeerd haar draagtas te pakken. *Hij probeerde mij te pakken.* Ze sloot haar ogen en deed haar best om niet over te geven terwijl ze vaag hoorde dat Trish in gesprek was met de alarmcentrale. *Veilig.* Ze waren in veiligheid. Het zou allemaal goed komen.

Trish liet zich op haar knieën vallen, sloeg haar armen om Daisy’s schouders en wiegde haar zachtjes. ‘Stil maar, schat. Stil maar. Het komt goed. Niet huilen.’

Pas toen besepte Daisy dat ze zat te snikken. En dat er zich een kleine menigte had verzameld. En dat de hand van Trish in haar jaszak zat. ‘Wat doe je?’

Trish haalde Daisy’s telefoon tevoorschijn. ‘Ik bel Rafe. De politie is onderweg, maar Rafe’s aanwezigheid hier maakt het gemakkelijker voor je. Hier, ontgrendel je telefoon, dan bel ik wel.’ Trish pleegde met haperende stem het telefoontje naar Daisy’s huisbaas, die net zo zeer als een broer voor haar was als Jacob.

Maar anders dan Jacob was Rafe ook een politieman. *Hij weet wel wat er moet gebeuren.*

Trish’ armen sloten zich weer om haar heen en wiegden haar zachtjes. ‘Heb je hem gekrabd?’

Nog steeds huilend probeerde Daisy het zich te herinneren. ‘Ik geloof van niet. Ik weet het niet. Misschien?’ Ze maakte zich ver genoeg los om naar haar handen te kunnen kijken, die nog steeds tot vuisten waren gebald. Maar uit haar linkervuist bungelde een zilveren ketting en er prikte iets in haar handpalm. Ze opende voorzichtig haar vuist en snakte naar adem.

Het was een medaillon. Een hartvormig hangertje. Van zilver en gegraveerd. Met een verwarde blik keek ze naar Trish. Trish sloot Daisy’s vingers om het medaillon zodat het opnieuw gevangen zat in haar vuist.

‘We laten het aan Rafe zien zodra hij hier is,’ fluisterde Trish.

Eerste druk oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Say You're Sorry*

Oorspronkelijke uitgever BERKLEY, an imprint of Penguin Random House
LLC

Copyright © 2019 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Nilfur Barin / Arcangel

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 5083 8

ISBN e-book 978 90 261 5084 5

ISBN luisterboek 978 90 261 5802 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)
Op de vlucht (2021)